

Роб птице птицу ослобађа
Док невин у сну болује од
речи.

(Пут светлости)

Сунце поражено собом у себи
врти
Истина коју нећеш никад
снити.

(Место где те нема)

По
в
ђ
Ѧ

Има у овој поезији и сазвучја народних збрајалица, тужбалица и клевети, оних елементарних који дају сјај Настасијевићевом и Попином поетском писму:

Крв хладна не могла
небо било црно
сунце не видела

Ал огромно очудило
дан оданио
а боћ жива

(Очудило)

Мутирање стиховних облика, прелажење са конвенционалног на слободан стих, почеци стихова и правописно понаша-

ње у том мутирању, указују на потребу подвођења под свод јединственије структурске поетске форме и операције унутар ње. У језичком смислу код Бранковићеве чешће фигурира један изражајни облик (правсвет, прадавнина, прастаро) у коме пребацивање у „пра” стање открива варијанту романтичарског путовања кроз време ка бесконачности и непознаји. Има у стиховима ове песничке и наивних излета у далине и једне врсте бајковитог, детињастог нарцизма без чега је могла да остане књига **Место где те нема** у којој од надахнутих песама са судбинским контемплативним визијама у циклусу **Сан чудосан**, треба истаћи **У сну будемо моћни**, **Очудило**, **До задње таме**, а ван њега песму по коме је књига добила име. Именујући се и обавезујући себе Вера Бранковић скреће пажњу таквим песмама. Стога њена дања кретања и могућност пуне потврде видим на путу осамостаљивања и наглашене самобитности.